

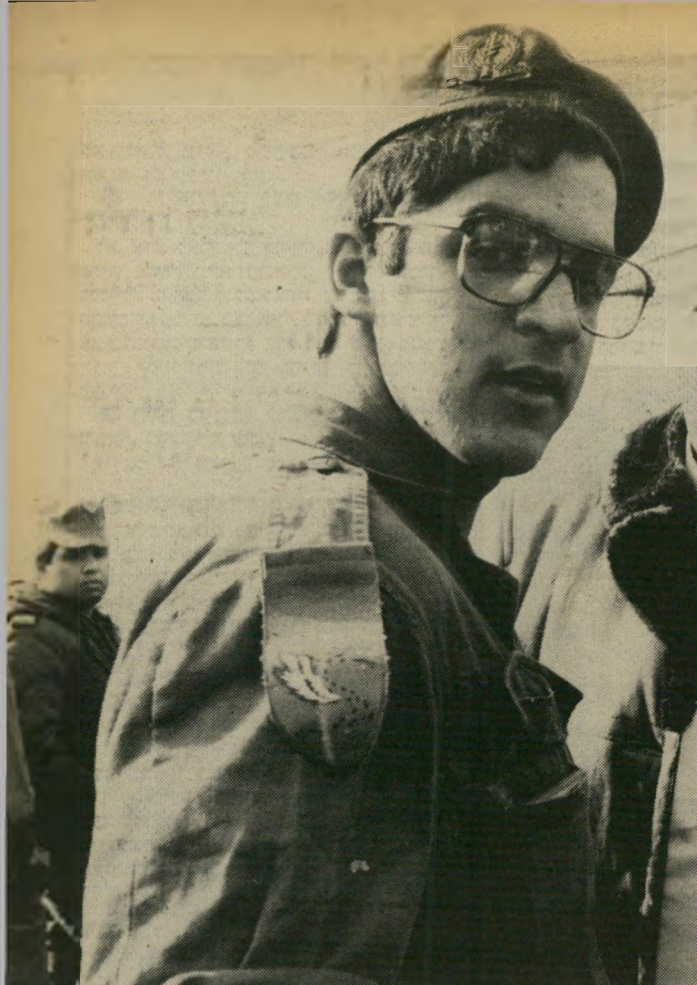
לא זוכר

כנולסי

ית החולים תל-השומר, ביתן 20, חדר מספר 10. חדר פרטי קטן. הדלת סגורה. בקושי רב ניתן לפתוח אותה. החדר מלא כאנשים, רובם כמרים, חלקם עם כומתות אדומות תחובות בכותפת המדים הצבאיים, חלקם יושב על הריצפה, חלקם עומרים. כולם מביטים לעבר המיטה המכוסה סריגים לבנים.

שלושה שכרים: שבר אחד בפיקת הברך השמאלית, כמו שמספר שרון הצעיר פעם אחר פעם לחברים הרבים הבאים לבקר. אבל זה לא רציני במיוחד, שבר נוסף בשוק באותה רגל

על המיטה שוכב בחור צעיר, מוצק, שזקן קטן מעטר את פניו. רגלו השמאלית חבושה לכל אורכה ולירדו מחובר צינור האינפוזיה. אל המיטה

בתאונת מכונת בדרך לירושלים, כשהיא משאירה מאחוריה את אריק עם ילד יתום. כעבור שנה נשא את לילי, אחותה של מרגלית. לילי ואריק נולדו שני בנים — עומרי וגילעד, והם גידלו ביחד את שלושת הילדים.

כ"1967, כארבעה חודשים אחרי מלחמת ששת הימים, מילחמה שממנה חזר אריק עטור הילת ניצחון של איש צבא מהולל, פקד האסון שנית את ביתו. בנו הבכור גור, שהיה אז בן 11, נהרג בערב ראש השנה מפליטת כדור של רובה ציד שבו שיחק בביתו. אריק ולילי ידועים כזוג בלתי נפרד. הם נוהגים להופיע ביחד כמעט בכל האירועים, אם חברתיים ואם פוליטיים, וגם הפעם יצאו ביחד לארצות הברית, שם נשא אריק סידרה של הרצאות ונאומים. אחרי כמה אסונות שפקדו את המישפחה, אין פלא ששני ההורים, הידועים בדרך כלל כאנשים עליונים וחברתיים, נבהלו מאוד ומיהרו לחזור ארצה.

אך אריק עזב את ארצות הברית לא לפני שקיים את פגישתו עם 250 עיתונאים במעדון העיתונות הארצי בווינגטון, פגישה שתוכננה כבר קודם. מייד אחרי פגישתו זו עלו השניים למטוס הראשון ומיהרו להגיע לארץ.

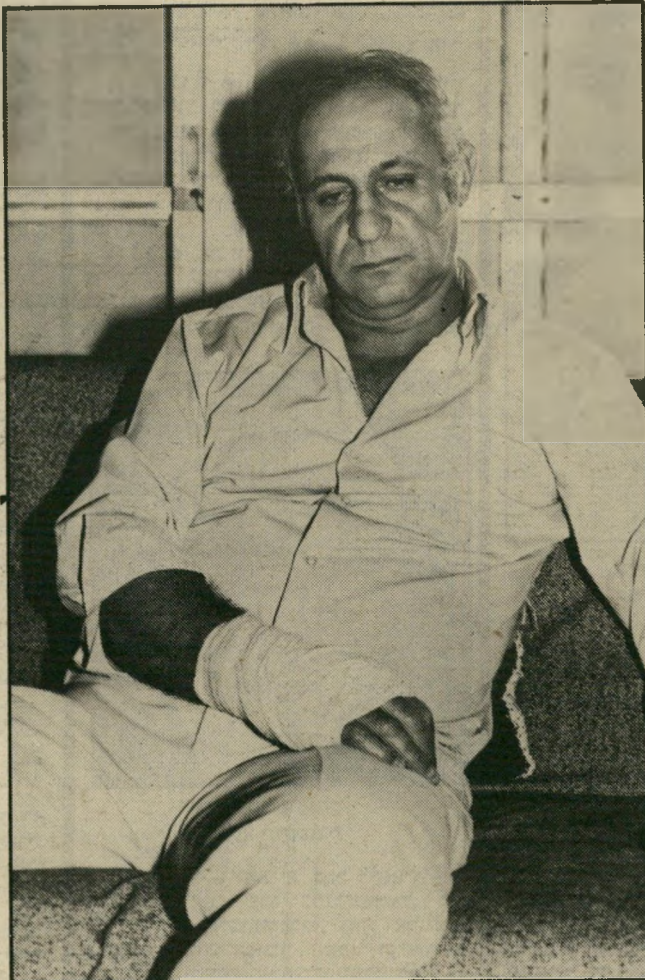
כשהגיעו לבית החולים חיכה להם עומרי כשפניו מחייכות, ורק אז נרגעו ההורים. הם ראו שהשר אינו נורא כליכך. עומרי עצמו אופטימי. הוא מקווה לחזור לשירות פעיל בצבא. הרופאים אומרים כי יצטרך להישאר בבית החולים עוד כמה שבועות, וגם אחר כך לא יוכל לחזור מייד לצבא.

מה שמדאיג אותו זו מוסיקה טובה. חדרו מלא במבקרים במשך כל שעות היום ועד השעות המאוחרות של הלילה. מפעם לפעם נכנסת אחות אל החדר ונדרמת מכותם האנשים המצליחה להידחס לחדר כליכך קטן. היא מבקשת מהחברים שלא יבואו כולם ביחד ושיתנו לעומרי לנחם קצת. אבל החברים ממשיכים לזרום. כולם צעירים, כמרים ובלעדיהם, עם תלי נשק וקיסבנים גדולים, בדרך אל החופשה וממנה. עומרי חוזר על הסיפור שוב ושוב, מסביר על השברים ועל המכונת המרוסקת.

בינתיים נשלל רישיון הנהיגה של עומרי למשך 60 יום. מחקירת המישטרה נראה כי הוא היה אשם בתאונה, ויתכן שיפתח נגדו תיק פלילי בעיקבות האירוע.

נראה היה בכירור כי ההורים גאים בכנס החייל והמיפגש ביניהם היה חם ומרגש. ההורים חיבקו ונישקו אותו, והוא היה נבוך מתשומת הלב הרבה שנתן הקהל סביבו למישפחה המפורסמת.

אריק ולילי שרון הגיעו ארצה מבוהלים לחלוטין. אין זה האסון הראשון הפוקד את המישפחה. אריק היה נשוי בעבר למרגלית, אחות פסיכיאטרית בכירה, שאותה הכיר ב"1952 כשהיה סטודנט באוניברסיטה העברית בירושלים. לזוג נולד ילד אחד, גור. ב"1961 נהרגה מרגלית

הנהג הנפגע שלמה אחלגי, נהג מונית המתגורר בחולון. הוא עובד על המונית כבר 24 שנים וזו לו הפעם הראשונה שהוא מעורב בתאונה כזו. הוא מחלים עתה בביתו.

הילולה מישפחתית מישפחת שרון, אריק (מימין), לילי (מציצה מאחורי כתפו) ועומרי, במיסדר הצבאי שבו קיבל עומרי את כנפי הצניחה לפני כחודשיים. המישפחה נראית מאושרת וההורים גאים בבנם. עומרי התגייס לפני כשנה לצה"ל ובחר להתנדב לצנחנים, כאביו לפניו.

ושבר שלישי, וזה קצת יותר רציני, באגן הירכיים. עומרי נותח עוד באותו הלילה. באותו הזמן נעשו מאמצים נואשים לאתר את הוריו אריק ולילי שרון ששהו באותו הזמן בארצות הברית והיה צורך למצוא אותם ולהזעיק אותם חזרה ארצה. הם הגיעו כמוצאי שבת לארץ ומיהרו לבית החולים תל-השומר.

שלמה אלחגי, שהוא נהג מונית כבר 24 שנים, היה בדרך לאשרוד. הוא לקח נוסע בתלאיבנו נוסע לכיוון היציאה הרדומית מהעיר. ברמזור האחרון לפני

מלמעלה מחובר מוט ברזל עבה וממנו תלויים כל מיני צינורות בשרשרות מתכת אפורה. מדי פעם הוא שולח את ידיו החשופות למעלה, נאחז בחווקה בצינורות הברזל ומנסה להתרומם. פניו מתעוותות מכאב, הוא מויע, מתנשף ומשחרר את המתכת הקרה. ידיו צונחות למטה בריפיון ושרשרות המתכת מקשקשות מלמעלה.

עומרי שרון, בנו של השר אריאל שרון, נפצע כיום החמישי בתאונת דרכים. הוא נסע בכביש המהיר ירושלים-תלאיב. עומרי נהג במכונית אאוטי של אמו. השעה היתה

בנו של השר שרון נהג בלילה

בדרך לת"א — והתעורר בביה"ח

היציאה חגרו הוא והנוסע שלו את חגורות הבטיחות. הוא פנה שמאלה והתחיל לנסוע מירחה. נסעתי לאט, סיפר אלחגי, עוד לא הספקתי אפילו להכניס למהלך רביעי, פיתאום ראיתי משהו עף עלי ויותר אני לא זוכר כלום.

נהגים מחברת-המוניות שבה עבד אלחגי הגיעו מייד לבית החולים וולפסון ושם ראו את הפצועים. הם סיפרו כי הרבר היחיד שאמר עומרי כשפקח את עיניו היה, תשמרו לי על הקסטות.

אסון ועוד אסון

עומרי שרון התגייס לצה"ל לפני כשנה. הוא הצטרף ליחידת צנחנים, ולפני כחודשיים סיים את קורס הצניחה וקיבל את הכנפיים

קרובה לחצות. כ"300 מטרים לפני הצומת בכניסה לתלאיב, ליד תחנת רכבת דרום, סטתה לפתע מכונתו ממסלולה והתנגשה במונית מרצדס. שתי המכוניות נמעכו כמעט לחלוטין. "אני לא זוכר מה קרה ואיך קרה", אמר עומרי שרון, אבל היה לי מול גדול שהייתי חגור בחגורה, אחרת הייתי עף מן המכונית החוצה מעוצמת המכה. אחרי ההתנגשות הייתי צריך לזחול החוצה מתוך המכונית המעוכה. כל הדלתות באוטו היו סגורות ויכולתי לצאת החוצה רק מן הדלת השמאלית האחורית.

נהג המונית, שלמה אחלגי מחולון, נפצע גם הוא באותה התנגשות. הפצועים נלקחו מייד באמבולנס לבית החולים וולפסון בחולון. עומרי שרון בן ה"19, חייל בשירות סדיר, הועבר כעבור זמן לא רב כאמבולנס צבאי לבית החולים תל-השומר. פרט לחבטות בכל חלקי גופו, אובחנו אצלו